1) בראשית ט' ד'– אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו.

2) פירוש המשניות חולין פ"ג– הזהיר מאכול אבר מן החי. ושים לב על העיקר הגדול שאתה הראית לדעת, שכל מה שאנו מרחיקים או עושים היום, אין אנו עושים אלא במצות הקב"ה על ידי משה רבינו ע"ה, לא שהקב"ה אמר זה לנביאים שלפניו, כגון זה שאין אנו אוכלים אבר מן החי, אינו מפני שהקב"ה אסרו לנח, אלא לפי שמשה אסר עלינו אבר מן החי במה שצוה בסיני שיתקיים איסור אבר מן החי, הלא תראה מה שאמרו תרי"ג מצוות נאמרו לו למשה מסיני וזו מכלל המצוות.

3) חינוך מצוה תנב'– משרשי המצוה כדי שלא נלמד נפשנו במדת האכזריות שהיא מדה מגונה ביותר. ובאמת שאין אכזריות בעולם גדול ממי שיחתוך אבר או בשר מבעל חיים בעודנו חי לפניו ויאכלנו.

4) רמב"ם מורה נבוכים ח"ג פרק מ"ח– ואמנם טעם אמה"ח הוא היותו מקנה ומלמד אכזריות. ועוד שכן היו עושים מלכי הגוים, וגם לעבודה זה היו עושים כן, ר"ל שהיו חותכין מן בהמה אבר ידועה ואוכלים אותו.

5) רלב"ג דברים יב' התועלת הי"ג– להרחיק ממנו תכונת הזוללות, עד שלא יסבול ההמתנה שתשחט הבהמה, אך מרוב הזוללות ימהר לקחת ממנו קודם שתשחט.

6) פתחי תשובה יו"ד סב' ב'– בשל"ה דף ש"ג כתב דבהמה שנבראת ע"י ספר יצירה כמו דמצינו בגמרא...מותר לאכלו בעודו חי.

7) מלבים בראשית יח' ו'– בשר בחלב. ואמרו שהיה בשר שנברא על ידי ספר יצירה שאין לו דין בשר, וזהו שנאמר שלקח חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה וכו'.

8) חזון איש יו"ד קי' ס"ד– נראה דאפילו את"ל דבהמה שנבראת ע"י ספר יצירה חייב הרובעה, דדין התורה נאמרה לא רק על המין אלא על כל אחד שנמצא בזה הדמות.

9) הרמב"ם תמידין ומוספין פ"ח הל' ג'– חטים שירדו בעבים, יש בהם ספק אם אני קורא בהם ממושבותיכם או אינם ממושבותיכם, לפיכך לא יביא, ואם הביא כשר.

10) ארץ הצבי ח"ב סימן ט'– מבואר שהדבר שנתהווה ע"י הנס, הוי דינו כמי שנתהווה ע"פ סדר הטבע, וחיטים שירדו בעבים במעשה ניסים כשר למנחות כמו חיטים הגדלים מן הארץ, וממילא אפשר לומר דבהמה הנבראת על ידי ספר יצירה הוי מין בהמה כמו בהמה הנולדה בסדר הטבע.

11) בצל החכמה ח"ו סימן צט'– נ"ל פשוט דדוקא בדבר נם שנתהווה ע"י בני אדם, דאיירי ביה השל"ה הקדוש בפרשת וישב שהאחים בראו בהמה ע"י ספר יצירה, שייך לומר שלא נאמרו בה מצות התורה ואין בה משום אבר מן החי כמו שכתב השל"ה הקדוש משום שלא נאמרו מצות התורה בדברים שנתהוו שלא על פי דרך הטבע אלא דרך נם ע"י בני אדם אמנם בדברים שנתהוו ע"י נם מאת הקב"ה בוודאי דשייכו בהם כל המצות, **כי אצל הקב"ה לא שייך נם וכל דרכי הטבע על הנם הם מיוסדים** רק שאין אנו מכירים בהם להתמדתם ותדירתם בלי הפסק, משא"כ בדברים שנתהוו ע"י נסי בני אדם, שהם משונים באמת בעצמותן משאר דברים שנבראו ע"י הקב"ה בעצמו, שפיר נוכל לחלק ולומר דלא שייכי בם מצוות התורה אבל בנסים שנעשו ע"י הקב"ה בוודאי שייכי בהם מצות התורה.